Luggemisſed.

I.

Ühhel küllamehhel olli üks weike terrane poeg, kes ei olnud wannem kui kahhekſa aastat, et jo hakkas issa lambaid ſure holega karjas hoidma. Olli omma karjaga ühhel päwal kaunis kaugel küllaſt ärra ſanud ſiis kui raske mürristaminne tousis. Taew ſai peagi ni musta pilwega kaetud, et pimme olli kui keſk ö aial. Waikne assi ümberringi; ei pu lehte ligus; ükski metſa ellajas ei annud ſuggugi heält; ei ſeäſed mängind ennam, ja igga hing nähti ſedda tullewat rasket mürristamiſt hirmuga odata. Poiſi lambad ollid ennaſt tungil kokko aianud, Pead ſisſepiddi. Karja koer pistis ninna poiſi kue alla. Lapſe südda wärriſes ka. Kui nüüd mustaſt pilweſt tulline wälkolóminſt ſai, nenda et Ma wabbiſes, kisſendas pois ja hüdis: „armas tadike, armas eideke! et jooksken omma waeſe Hanſule ja lammastele appi.“ Selle kisſendamisſe peäle olli nenda nähha nago lambad ollid ka märko wõtnud ſeſt, et pois ei jáksand ennam hoida egga kahjo eeſt warjutada. Sedda nähhes ſai häbbi poiſi peäle temma kartlikko mele pärraſt. Tulletas enneſe mele neid ſanno, mis olli tihti emma ſuuſt kuulnud, et wagaad innimesſed ei ellades mitte üllemaſt abbiſt ilma ei olle, waid et Jummala käſſo peäle head inglid allati abbiks nende ümber on. Seſt läks poiſi südda jälle tuggewaks. Astus kindla melega lammaste wasto, torjus neid ja käskis koera temma ammetis olla. Kui lambad nüüd nago arro ſaid ſeſt, et norel karjatſel ei olnud ennam hirmo, ſiis jäid rahholiste ſeisda ja ei kippund ennam laiale jooksda, ka ſiis mitte kui wälkolóminne üht puud otſe nende kõrwas purruks aias. Peagi mürristaminne olli üllelãinud ja üks wägga illus wikkerkaar rõmustas poiſi süd-